Andreas Schwantge

Uli nu se schimbă

Editura Lumina lumii 1999
Partea a doua a seriei „O urmă fierbinte"
Titlul original german:
Andreas Schwantge, Uli kann's nicht lassen

Traducerea românească:
Andreas Schwantge, Uli nu se schimbă

Korntal, Germania

Cuprins

Ulişi

Nume: Ulrich, poreclit Uli, profesor sau comisar **Semne particulare:** legendar de slab, înalt, ochelari de vedere rotunzi, părul tuns scurt, îmbrăcăminte demodată
Important: note incredibil de bune, şeful clasei, „conducătorul" prietenilor

Nume: Mechthild, poreclită Meggi
Semne particulare: zveltă, păr castaniu, tuns scurt
Important: prietena nedespărţită a Sandrei

Nume: Georg, poreclit Banni (de la „banană")
Semne particulare: slab, merge aplecat de spate, păr blond, nepieptănabil, piele foarte palidă
Important: ţinuta corpului şi forma feţei seamănă adesea cu o banană, cam greu de cap, dar foarte loial, fratele Sandrei

prietenii lui

Nume: Peter Strohmann, poreclit Pepp
Semne particulare: liniştit, păr castaniu, tuns scurt, faţă rotundă, ochi strălucitori
Important: de obicei vesel, fratele lui Muck

Nume: Sandra, poreclită Ridichea
Semne particulare: zveltă, păr blond, lung până la umeri (adesea prins într-o coadă de cal)
Important: coada de cal -de cele mai multe ori nereuşită - i-a adus porecla Ridichea, sora lui Banni, dar foarte deşteaptă
Nume: Markus Strohmann,
poreclit Muck
Semne particulare: cam grăsuţ
(mai exact: gras), păr castaniu,
tuns scurt
Important: foarte glumeţ,
fratele lui Pepp

Muck

1.

Mercedesul furat

- Măi, Uli! încearcă cel puţin! Meggi şi-a trecut nervoasă mâna prin păr.
- Nu te lăsa atâta rugat! i-a cerut şi prietena ei, San-dra.
- V-am spus o dată. Nu mai vreau să mă implic în treburi din astea, a răspuns Uli. Uli nu era numai şeful clasei, ci şi conducătorul prietenilor. De când scăpase clasa de bănuiala unui furt şi chiar prinsese o bandă de hoţi, la porecla „profesorul" s-a mai adăugat cea de „comisarul" (vezi ***Uli** în pericol de moarte).*
Acum, în discuţia din curtea şcolii s-au mai amestecat şi Pepp şi Muck.
- Hai, Uli! a insistat Pepp. Dacă devine prea periculos mergem desigur la poliţie.
- Nu ştiu... vocea lui Uli suna nesigur.
- Oh, oh! Prin acest comentariu plin de sens, Banni şi-a exprimat de fapt toată părerea. Ridichea, sora lui, a clătinat din cap.
- Dacă ai spune şi tu măcar o dată o vorbă deşteaptă!
- Ce-am făcut pe dos? Faţa lui Banni semăna cu un semn de întrebare.
- Deci, Uli - fă-ţi curaj şi spune da, a insistat Pepp.
- Bine, fie. Aş putea să încerc - dar... însă restul cuvintelor lui Uli s-au pierdut printre strigătele prietenilor săi.

- Super!
- Prima!
- Ai să reuşeşti!
6
- în sfârşit...!
Despre ce era vorba, de fapt? Meggi a aflat vestea deja înainte de micul dejun: Mercedesul vecinului ei fusese furat. Chiar dacă mama lui Meggi nu a ştiut prea multe despre furt, o observaţie îi atrăsese atenţia lui Meggi:
- Se pare că poliţia nu a aflat încă nimic.
De aceea s-a gândit imediat că Uli ar trebui să caute hoţii. Dacă poliţia nu aflase nimic... Uli avea să găsească în mod sigur ceva. - în mândria ei, Meggi nu s-a gândit că poliţia avea mai multă experienţă în acest domeniu. Dar - de ce să nu încerce singuri şi să cerceteze puţin cazul?
- Şi ce vrei să faci acum, Uli? a întrebat Pepp, după ce valul de entuziasm s-a mai potolit.-
- Mm - mai întâi ar trebui să ştiu ce s-a întâmplat de fapt.
- Maşina a dispărut. Direct din garaj. Pur şi simplu în timpul nopţii. Asta a spus Meggi! a intervenit Banni.
- Da, Banni. Dar ar trebui să ştiu mai multe, a răspuns Uli liniştit. Ridichea a zâmbit spre prietena ei, Meggi. Uli a muşcat momeala, spuneau ochii ei. Şi chiar bine de tot, a răspuns faţa lui Meggi.
Uli căzuse pe gânduri în mijlocul prietenilor lui.
- Meggi, a spus el în sfârşit. Mai întâi trebuie să ştiu cum s-au petrecut lucrurile exact. De aceea am să trec mai târziu pe la voi. Dar acum trebuie să plec acasă, la masă, altfel dau de necaz. - Deci, după-masă să trec să văd tot... Apoi a adăugat, tot căzut pe gânduri: Ai putea să te interesezi la vecinul tău, dacă pot sta de vorbă cu el.
Meggi a aprobat din cap. După câteva minute, prietenii s-au despărţit şi fiecare a plecat acasă.
- Sperăm să devină palpitant, i-a spus Pepp fratelui său în timpul mesei de prânz.
- Numai să nu-i spui asta lui Uli. Altfel se mai retrage.
- Da, da - dar puţină aventură nu strică.
Ca de obicei, Uli şi-a terminat repede temele. Doar era premiantul clasei. Desigur, acest lucru se datora şi hărniciei lui, însă Uli învăţa pur şi simplu foarte uşor. Dar de ce să se folosească această inteligenţă numai pentru necunoscutele de la matematică, dacă există oricum probleme şi mai atrăgătoare? - Aceasta era părerea prietenilor lui, care adesea se chinuiau din greu cu şcoala. Desigur, Uli încerca să-i ajute, uneori dădea chiar adevărate ore de meditaţii, dar cu toate acestea, prietenii lui nu deveneau la fel de buni ca el. Uli avea aproape numai de zece în catalog.
Acum era din nou pe drum, cu bicicleta. După câteva intersecţii a văzut deja casa părinţilor lui Meggi. Fără să vrea, a admirat casele vecinilor. Meggi locuia într-unui din cartierele mai distinse ale oraşului. Casele arătau foarte îngrijite şi mai ales scumpe. Ridichea şi Banni locuiau numai două străzi mai jos. Meggi şi Ridichea îl aşteptau deja pe Uli. Şedeau sub un cireş mare pe o bancă, în grădină. Cele două fete l-au văzut pe Uli imediat.
- Ce bine că ai venit! i-a strigat Sandra.
- Vino, aşează-te! 1-a chemat Meggi. Am vorbit deja cu vecinul nostru. Vrea să vorbească cu tine. La început nu a fost prea încântat, dar după ce i-am povestit de succesele tale, s-a lăsat convins că îl poţi ajuta.
Succese! Uli a trebuit să zâmbească. Sper că Meggi nu s-a lăudat prea mult.
- Care este casa? a întrebat Uli, după ce s-a aşezat lângă fete pe bancă.
- Asta. Meggi a arătat spre casa vecinilor din stânga. Uli a scos un carneţel din buzunar şi şi-a notat câteva lucruri. Garajul se afla între casa vecinilor şi casa părinţilor lui Meggi. între garaj şi casa vecinilor era o trecere spre grădină. Peste tot se vedeau numai trandafiri. Trandafirii agăţători acopereau aproape tot peretele garajului.
- Este vecinul vostru mare iubitor de trandafiri? a vrut să ştie Uli.
- Da, a rânjit Meggi. încearcă chiar să obţine soiuri noi. Dar tata spune....
- Ce meserie are vecinul vostru? a întrerupt-o Uli.
- Are o firmă, care construieşte maşini de ambalat.

- Bine. Uli şi-a notat repede tot. Atunci, să mergem la el.
Meggi a sunat. Uşa a fost deschisă puţin mai târziu de domnul Berger, proprietarul maşinii furate. în ziua aceea nu se dusese la firmă. Era mult prea agitat. Uli 1-a studiat o clipă. Mic şi gras, faţa roşie şi evident groaznic de nervos - a reţinut Uli.
- Bună ziua, domnule Berger, a început Meggi. Acesta este prietenul meu, Uli. V-am povestit despre el.
- Ah, da! Domnul Berger a aprobat din cap. Deci tu eşti băiatul minune. Na, sper să reuşeşti. Ce vrei să ştii? Vorbea atât de repede, încât lui Uli îi venea greu să-1 urmărească.
- Ah - aş vrea să ştiu mai întâţ.. Uli şi-a luat carneţelul la-ndemână. Domnule Berger, ce maşină aveţi, de fapt?
- Mercedes 380 SE, crem deschis, cu turelă, huse din piei de miel, sistem stereo şi aer condiţionat, a turuit domnul Berger ca din puşcă. Uli nici nu putea să noteze atât de repede.
- Şi dimineaţă nu aţi mai găsit maşina? a întrebat Uli.
- Pur şi simplu, a dispărut. Noaptea trecută am auzit cândva o bufnitură puternică, dar nu am băgat-o în seamă. Şi azi dimineaţă, când am deschis uşa, garajul era gol - maşina a dispărut pur şi simplu!
Lui Uli i-a venit să zâmbească. Nu mai auzise niciodată un om care să vorbească atât de repede.
- Pot să mă uit puţin în garaj?
- Da, desigur, desigur!
Domnul Berger s-a dus cu Uli, Meggi şi Ridichea la garaj şi a descuiat uşa. Uli s-a uitat mirat în garajul mare. In garaj era o harababură totală. Uli a văzut un raft mare căzut jos şi multe lucruri împrăştiate peste tot.
- Hoţii trebuie că au intrat pe fereastră şi pentru aceasta au răsturnat raftul, a explicat domnul Berger. De aceea dezordinea aceasta.
- Aţi spus, a întrebat Uli, că aţi descuiat azi dimineaţă garajul?
- Da, uşa era încă încuiată. Trebuie că au închis-o hoţii.
Uli a cercetat cele două canaturi ale uşii. Dacă se deschideau din interior cele două zăvoare pentru sus şi jos, uşile închise puteau fi deschise foarte uşor şi apoi închise la loc, dacă se împingea puţin. Uli a aproximat apoi dimensiunea garajului. Şi-a notat: cam 3 x 5 m. Geamul în dreapta. în faţa lui un raft: înălţime cam 2 m - răsturnat. Hoţii au intrat şi au ieşit probabil pe geam. Cioburile sunt în interior. Nici o altă urmă.
- Domnule Berger, aţi spus că aţi auzit zgomot ieri noapte. Nu ştiţi aproximativ, cam la ce oră?
- Nu, era complet întuneric. Asta-i tot ce ştiu.
- Dormitorul dumneavoastră este spre grădină, domnule Berger?
- Nu. Este acolo sus, spre stradă.
- Şi noaptea închideţi storurile?
- Nu - dar de ce vrei să ştii toate astea? în loc să răspundă, Uli a murmurat:
- Deci a fost între miezul nopţii şi ora cinci dimineaţa.
- De unde o mai ştii şi pe *asta?* Domnul Berger era surprins.
- Dacă a fost complet întuneric, înseamnă că felinarele de pe stradă erau stinse. Căci lumina bate în mod sigur direct în dormitorul dumneavoastră, a explicat Uli şi a arătat spre stâlpul din faţa casei. Aveţi unul chiar în faţa casei. Şi curentul se întrerupe automat la miezul nopţii. Sau aici în zonă este altfel?
10
- Nu, ai dreptate, băiete... Nici nu am observat-Meggi şi Ridichea se bucurau împreună de ştiinţa lui Uli. Da, acest băiat deştept era prietenul lor! Nu le-a scăpat privirea admirativă a domnului Berger.
Uli s-a plasat lângă intrarea în garaj şi a urmărit cu privirea drumul de la garaj până la stradă. Nu ştia prea multe până acum. Dar avea timp să mediteze mai târziu.
- Bine, a spus Uli în cele din urmă. Mulţumesc mult, domnule Berger. Dacă aş mai avea întrebări, aş putea să revin?
Ridichea a rânjit. Cât de „ales" ştia să se exprime Uli: Dacă aş mai avea întrebări...
- Da, da, desigur! „Puşca" domnului Berger a început din nou să turuie. Şi mult noroc, băiete. Am anunţat şi o recompensă mare: jumătate de miliard, dacă mi se aduce... - a ezitat o secundă, dar nici măcar Uli nu a sesizat acest lucru - ...maşina întreagă înapoi. M-aş bucura să afli ceva. Dar - apoi să te duci imediat la

poliţie. Tot ai să-ţi primeşti partea din recompensă - nici o grijă.
Uli s-a întors acasă dus pe gânduri. Un om ciudat, acest domn Berger. Un adevărat „fulger rotund": mic, gras şi iute. Mai ales cu gura. - Jumătate de miliard. Ce chestie! Dar - de ce era recompensa atât de mare? Un Mercedes nou este desigur scump, dar nici chiar atât. Şi în mod sigur, domnul Berger era asigurat contra furtului - sau nu? Am să-1 întreb data viitoare, s-a gândit Uli.
Ajuns acasă, s-a aşezat în camera lui şi a reluat încă o dată evenimentele. Dacă ar şti ceva mai mult...
- Dar asta-i situaţia, a murmurat Uli în sine. Bufnitura noaptea, asta a fost în mod sigur de la raftul răsturnat şi dimineaţa nici urmă de maşină. Dacă te gândeşti, câte maşini se fură... Păi da, poate tot mai descopăr ceva.
Puţin mai târziu, Uli şi-a luat bicicleta şi s-a dus la cea mai apropiată reprezentanţă Mercedes. Vânzătorul s-a uitat la el cam nedumerit, când s-a interesat de un Mercedes 380 SE, dar Uli a primit răspunsuri amabile.

- O maşină superbă, tinere domn, a spus bărbatul zâmbind. Cu un plin se pot face 600 până la 700 km. Dar - vrei să ştii preţul - să ne uităm...
Uli a avut dreptate. Jumătate de miliard era mult prea mult - chiar cu toate accesoriile luxoase. Atunci de ce o recompensă atât de mare? Era ceva putred în toată treaba asta?
Spre seară, cineva a sunat la uşa lui Uli. Meggi şi Sandra stăteau în prag cu feţele roşii ca focul. Goniseră pe biciclete până la Uli.
- Măi, Uli?
- Da, Meggi?
- Doamna Berger i-a povestit la mama, că poliţia bâjbâie încă în întuneric. Deci grăbeşte-te. Trebuie să descoperi ceva. Gândeşte-te la recompensă. - Acum trebuie să plecăm acasă. Ceau!
- Ceau!
Dacă poliţia nu găseşte nimic, cum să găsesc eu ceva? s-a gândit Uli întorcându-se în camera lui. Şi nici nu ar fi găsit nimic, dacă nu ar fi fost...

2.

O urmă fierbinte?

De fapt, Uli ar fi trebuit să doarmă de mult. Dar furtul maşinii nu-i dădea pace. Exista o greşeală, Uli simţea lucrul acesta foarte clar. Dar unde era greşeala? Uli se tot învârtea de pe o parte pe alta. Ce păcat că nu reuşea să-şi dea seama. S-a dat jos din pat şi şi-a recitit notiţele.
- Fii atent! a oftat Uli încet. Ce prost sunt. Şi a dat din cap.
Era evident. Ceva nu era în regulă: raftul era răsturnat. Care hoţ răstoarnă raftul direct pe maşina pe care vrea să o fure? Prin aceasta ar fi stricat Mercedesul. Chestia cu raftul a fost numai o pistă greşită. Hoţii au intrat în mod sigur într-un alt mod în garaj şi au răsturnat raftul numai că să distragă atenţia de la altceva. Dar de la ce?
Uli s-a enervat, că a fost dus de nas cu o manevră atât de banală. Poliţia trebuie că a observat imediat treaba asta, s-a gândit Uli. Dar cum au intrat atunci hoţii? -Dar Uli nu a mai descoperit nimic altceva. în cele din urmă, s-a întors pe-o parte şi a adormit.
în dimineaţa următoare, Uli le-a povestit prietenilor lui încă înainte de ore despre descoperirea făcută.
- Ce chestie primitivă! a spus Muck dezarmat. Să le treacă hoţilor tocmai aşa ceva prin cap.
- Nici eu nu am observat imediat, a răspuns Uli.
- întrebarea principală este însă acum: cum a intrat hoţul în garaj? Căci încuietoarea nu este forţată.
- Poate şi-a săpat un tunel? a întrebat Banni încet.
- Prin podeaua de beton, deşteptule? a fost răspunsul sorei lui.

- Nu cred nici varianta asta..., a spus Uli, dar putem să ne uităm.
Uli s-a dus încă în aceeaşi după-masă la Meggi şi la Ridiche. Domnul Berger era la firmă, dar soţia lui le-a

permis prietenilor să cerceteze garajul. De la doamna Berger, Uli a aflat şi faptul că Mercedesul era asigurat.
- Bineînţeles că am asigurat maşina, accentuase doamna Berger.
Atunci de ce recompensa aceea mare? s-a gândit Uli. Dar apoi s-a dus împreună cu fetele la garaj. Au deschis unul din canaturi.
Raftul era din nou la locul lui. Se făcuse ordine şi geamul spart fusese înlocuit provizoriu cu o bucată de placaj. Uli a cercetat podeaua.
- Nu se vede nimic...
- Am spus-o imediat! a fost replica Sandrei.
- Cum o fi intrat hoţul? Hai să ne uităm pe-afară. Uli s-a scărpinat pe cap. Poate găsim acolo vreo urmă.
Au ieşit afară şi au cercetat garajul foarte atent. Dar nu se vedea nimic, decât trandafiri - trandafiri - trandafiri. Erau o splendoare. Dar Uli nu avea acum ochi pentru flori.
După ce au cercetat de două ori zadarnic exteriorul garajului, Uli s-a postat direct în faţa ferestrei mici, acum sparte.
- De aici a spart deci cineva sticla şi a răsturnat raftul. Ciudat. Zgomotul era periculos. Dar poate că maşina fusese scoasă de altcineva şi era deja departe. Dar la ce bun această urmă falsă? s-a întrebat Uli căzut pe gânduri.
- Da, a spus Meggi, a fost o manevră destul de primitivă.
- Ce au hoţii de ascuns, a intervenit şi Ridichea. Dar Uli abia dacă le auzea pe fete. Şi-a întins mâna. Cu vârful degetelor a putut tocmai să atingă marginea geamului. Un adult cu mâini mai lungi putea desigur să bage mâna înăuntru. Un brânci puternic şi raftul ateriza la pământ. Dar la ce bun?
Uli tocmai vroia să plece, când Meggi a strigat:
- Uită-te, o şopârlă! Uli a văzut-o dispărând sub trandafirii de pe peretele garajului. Acum nu-1 interesa animalul... Dar Sandra şi Meggi au dat deja la o parte tufele de trandafiri.
- Uite-o! s-a bucurat Ridichea. Uli s-a uitat şi el. Şopârla se afla direct sub geam. Dar ce mai era acolo? Era o urmă de pantof.
S-a aplecat şi a dat trandafirii mult la o parte. Din neatenţie, o ramură a atins braţul lui Meggi.
- Au! Ai grijă! Trandafirii au spini, a protestat ea.
- lartă-mă..., a spus Uli absent.
- Ce-i cu tine? a întrebat Sandra. A observat cu câtă atenţie cerceta Uli pământul dintre trandafiri.
- Mai încet! Nu trebuie să afle toată lumea, a şoptit Uli. Priviţi. Aici este o urmă de pantof. Nu prea veche. Marginile sunt încă foarte clare.
- Măi, ce picioare mici trebuie să aibă ăsta, i-a scăpat Sandrei. Este cel mult numărul 32.
Uli a aprobat-o.
- Familia Berger are copii?
- Nuu! Meggi a dat din cap.
- Ţineţi voi trandafirii la o parte, să copiez urma. Fetele l-au ajutat imediat pe Uli. Mai întâi, Uli şi-a schiţat conturul exterior. A avut mare grijă să deseneze lăţimea şi lungimea exactă.
După aceea şi-a desenat şi modelul exact de pe talpă. Părea să fie un pantof de sport. Şi în spate, la călcâi, talpa era stricată. în dreapta lipsea un colţ din talpă.
După ce a terminat, Uli s-a uitat la fete.
- Dar să nu spuneţi nimănui nimic, clar?
- Mormânt, a răspuns Meggi. Dar ce vrei să faci acum?
- Nu ştiu încă. Dar, ei bine, mai vorbim mâine dimi neaţă. Şi dacă auzi ceva, adică de la familia Berger, ţine-mâ la curent.
14
15
în drum spre casă, Uli s-a interesat într-un magazin de pantofi de numărul urmei desenate. Nu a fost o problemă. Sandra avusese dreptate: era mărimea 32. Un pantof sport al unui copil. Uli s-a dus apoi acasă. Se poate ca un copil să fi spart geamul şi să fi răsturnat raftul? Poate că urma nu avea nici o legătură cu furtul. Să meargă la poliţie? In mod sigur, poliţiştii nu au descoperit urma. Nici el nu ar fi observat-o, dacă

nu ar fi fost şopârla. Cui i-ar fi trecut prin cap, că cineva a călcat în tufa de trandafiri. Un adult putea să ajungă lejer la geam şi de pe trotuar. Uli doar încercase acest lucru.
- Aştept până mâine, a murmurat Uli. Atunci tot mai am timp să mă duc la poliţie.
Dimineaţă următoare, prietenii au fost foarte uimiţi de descoperirea făcută. Da, Uli ăsta! Era cu adevărat un comisar. Dar să se ducă la poliţie? Nu, mai întâi vroiau să descopere singuri mai multe despre pantoful de sport şi proprietarul lui. Uli a cedat cu greu. Nu era periculos. La poliţie se putea merge oricând.
Fiecare prieten şi-a copiat desenul urmei şi după-masă au plecat în cercetare câte doi şi câte trei. îşi căutaseră magazinele de încălţăminte din oraş din cartea de telefon şi s-au uitat peste tot la marfa expusă. Când s-au adunat din nou seara la Uli acasă, descoperiseră cu adevărat marca pantofului sport. Pe baza desenului din talpă au putut să o identifice.
- Super! Pepp era de-a dreptul entuziasmat. Muncă de rutină se numeşte asta la poliţie, din câte ştiu.
- Da, a răspuns Muck, dar la ce ne ajută? Nu putem găsi toţi copiii din oraş care au astfel de pantofi de sport.
- Cel mai bine să mergem totuşi la poliţie, a spus Uli. Ei găsesc cel mai repede ce este de găsit. Şi a dat din umeri. Dar poate că urma nu are nici o legătură cu furtul.
- Ce?! Ridichea a căscat ochii mari. Nu renunţăm chiar atât de repede. Să lăsăm să treacă o noapte, poate ne pică vreo fisă.
Şi indiferent că Uli a vrut sau nu - a trebuit să se supună.
Şi în dimineaţa zilei următoare s-au strâns cu toţii în curtea şcolii în pauza mare.
- V-a picat vreo fisă? şi-a întrebat Uli prietenii.
- Nu, încă nu, a răspuns Sandra cu jumătate de gură.
- Atunci mergem după-masă la poliţie.
Uli a vorbit atât de categoric, încât nu 1-a contrazis nimeni. Numai Muck a murmurat încet:
- Păcat!
După pauză a urmat ora de sport. Uli nu era niciodată prea entuziasmat de sport. Era un antitalent la sport. Azi s-au dus pe terenul de sport. Era vreme caldă, însorită, în program aveau sărituri, alergări şi altele asemănătoare. Când se gândea la toate astea, Uli îşi dădea ochii peste cap. Dar avea să reziste cumva şi azi.
Plictisit stătea lângă groapa cu nisip pentru sărituri şi aştepta să treacă odată ora. Se uita pe jos. Deodată a fost orice altceva, decât plictisit. Pe marginea gropii a văzut o urmă în nisip. Chiar dacă partea din faţă a urmei nu se mai vedea prea clar, Uli a putut să vadă călcâiul foarte bine. Şi - în dreapta lipsea o bucată din talpă! -Uli s-a aplecat şi a cercetat atent urma. Nici o îndoială. Era aceeaşi urmă ca cea din tufa de trandafiri a domnului Berger!
Acum, Uli abia putea să aştepte să treacă timpul. în timpul orei nu a spus nimic, ca să nu afle nimeni, în afară de prietenii lui. Dar imediat după ora de sport le-a comunicat noutatea importantă.
- Şi ştiţi ce înseamnă asta? a întrebat Uli, după ce le-ª relatat tot.
- Nuu, a răspuns Banni.
- Am făcut un mare pas înainte. Ieri seară a mai plouat P^ţin, ştiţi doar - Banni a aprobat din cap, chiar dacă nu Ştia ce legătură putea să existe între ploaia de ieri şi urma din nisip. Deci urma este de azi dimineaţă. Altfel ar fi
16
17
şters-o ploaia. Uli a inspirat adânc şi s-a uitat pe rând la fiecare. Şi acum trebuie să descoperim numai ce clasă a avut sport de dimineaţă înaintea noastră. De emoţie, Pepp s-a roşit în obraji.
- Şi apoi nu trebuie decât să ne uităm cine are numărul 32 şi apoi...
- Da, dar... Uli s-a uitat gânditor în jos. Ştiţi ce mai înseamnă toate astea?
- Ce vrei să spui? a întrebat Meggi pentru toţi.
- Unul din şcoala noastră este implicat în afacere, a răspuns Uli încet.
Abia acum au înţeles consecinţele grave ale descoperirii lor.
- Mă gândesc, a continuat Uli, să încercăm mai întâi să aflăm cine este şi dacă există la urma urmei vreo legătură cu spargerea. Poate că suntem pe un drum greşit. La poliţie putem să mergem... Nu trebuia să

caute scuze. Cu toţii cunoşteau deja „placa" aceasta.
Uli nu se simţea chiar în apele lui în urma acestei decizii. Dar nu vroia nici să denunţe pur şi simplu un băiat -sau putea să fie chiar o fată? - la poliţie. Şi ce aveau să facă, dacă reuşeau cu adevărat să afle despre cine este vorba? Să aşteptăm, s-a gândit Uli. - Pauza a trecut şi prietenilor noştri le-a fost greu să fie atenţi restul orelor.
în sfârşit, orele s-au terminat. Erau adunaţi în curtea şcolii şi se sfătuiau cum să procedeze mai departe.
- Te duci tu la secretariat, Uli, şi întrebi cine a avut azi sport înaintea noastră? a întrebat Ridichea.
- Pot să mă duc.
- Şi ce spui, dacă te întreabă de ce vrei să ştii?
- Hm. Cel mai bine să spun că am găsit ceva, Muck. Este adevărat. Sper să nu mă întrebe mai departe.
Banni se uita la el fără să-1 înţeleagă.
- Ce-ai găsit, Uli?
- Măi, Banni! Mă duci la exasperare! s-a bocit Ridichea. Ce-a găsit? - Tu... tu...
După câteva minute, Uli a ieşit din clădirea şcolii. A dat din cap. *Asta* nu putea să fie valabil...
- Ce s-a întâmplat, Uli? Ai o privire comică, a întrebat
Pepp.
- Ştiţi ce clasă a fost?
- Nuu, a răspuns Banni imediat.
- Tocmai de aia a întrebat Uli, tu... Sandra iar nu a găsit cuvântul potrivit.
- Azi dimineaţă. Uli a vorbit foarte rar. Numai clasa a opta a fost înaintea noastră pe terenul de sport.
- Bine, atunci ştim! De ai atunci privirea asta comică?
- Muck, gândeşte-te puţin. Clasa a opta şi mărimea 32 la pantof- astea două nu se potrivesc.
- Ai dreptate. Ăia au picioare mult mai mari. Muck s-a scărpinat pe cap.
- în afară de unul, Muck!
- Cine, Meggi? au întrebat toţi în cor.
- De cel mic. Thomas sau aşa cumva îl cheamă, cred, a răspuns Meggi.
- Şi eu l-am văzut, a spus Pepp încet. Nu m-am gândit la el.
- Nici eu nu m-aş fi gândit la el, dar în ultimul timp a fost cam des pe la familia Berger, îmi dau seama abia acum...
- Măi, Meggi! De ce n-ai spus asta mai devreme? Vocea lui Pepp a sunat a reproş.
-Nu am ştiut...
- Nu mai contează. Principalul este ca ştim acum. Uli s-a gândit în linişte. Mai întâi trebuie să aflăm dacă are cu adevărat *asemenea* pantofi de sport. Apoi ar trebui să ştim ce a făcut la familia Berger. Poţi să te interesezi, Meggi?
- Da, sigur că pot.
- Bine. - Cine ştie unde locuieşte Thomas - sau cum îl cheamă?
Toţi au dat din umeri. Aşa că Uli a trebuit să întrebe

încă o dată la secretariat. A spus din nou numai că a găsit ceva, ce s-ar putea să-i aparţină lui Thomas. Deoarece secretara avea foarte mult de lucru, nu a mai pus alte întrebări. Prietenii au obţinut curând numele şi adresa exactă.
- Ai dreptate, Meggi, îl cheamă Thomas. Thomas Szerwinski. Trebuie să fie din „est".
- Şi unde locuieşte? a vrut să ştie Muck neapărat. Uli s-a uitat în carneţel.
- Strada Bismarck 54.
- Bine, mergem noi acolo. Nu-i aşa, Pepp?
- Dar să nu daţi buzna, a intervenit Uli. Trebuie numai să aflaţi dacă are pantofi de sport ca aceştia.
- Vom afla, a răspuns Muck indiferent.
- Cum? a vrut să ştie Meggi.
- Inventăm noi ceva...

3.
Interogatoriul
Pepp şi Muck s-au dus încă în după-masa aceleiaşi zile pe strada Bismarck 54.0 clipă au ezitat în faţa casei, înainte să intre pe poarta deschisă şi să urce treptele.
- Mamăăă, ce urât arată totul pe aici, a şoptit Muck. -Da.
- Uite, aici locuieşte.
Erau la etajul al doilea. Pepp a apăsat hotărât pe butonul de sonerie de lângă tăbliţa cu numele. Puţin mai târziu, Thomas a deschis uşa. S-a uitat bănuitor la cei doi băieţi străini. Până acum nu-i remarcase la şcoală. Desigur, de văzut îi văzuse.
- Bună ziua, Thomas! a spus Muck nesigur.
- Ce vreţi?
- Vrem numai să te întrebăm ceva. Nu putem să intrăm?
- Ce vreţi? Thomas a rămas pur şi simplu neclintit în uşa întredeschisă.
- Este ceva important. Nu trebuie să audă toată lumea, a răspuns Pepp şi a intrat pur şi simplu în locuinţă.
Thomas era mic şi slab. Nu arăta de 14 ani. Pepp şi Muck au intrat în locuinţă şi au închis uşa înainte ca el să poată protesta.
- Ce faceţi? Ce vreţi?
- Nu te enerva, Thomas, a spus Muck liniştit. Am găsit afară pe terenul de sport ceva şi vrem numai să Ştim dacă îţi aparţine.
- Ce aţi găsit?
- Nu vrem să-ţi spunem asta aşa, cu una, cu două.
20
21
Noi - am găsit o urmă de pantof şi - adică, dacă am 1 putea să-ţi vedem pantofii de sport, atunci am şti imediat, dacă...
Thomas 1-a privit pe Muck înfricoşat. Ce vroiau cei j doi băieţi? Ceva nu era în regulă?!
- Deci, putem să-ţi vedem pantofii de sport? şi-a repetat Muck întrebarea. Lui Thomas, băieţii i se păreau 1 ciudaţi. De ce să-i enerveze? S-a întors repede şi şi-a j adus pantofii de sport din cameră.
- Na! a spus Thomas şi i-a întins lui Pepp şi Muck. 1
- Mulţumesc, a murmurat Muck şi s-a uitat la talpa 1 pantofilor. în spate, la călcâi, lipsea o bucată!
Descoperi- 1 seră posesorul urmei de pantof din tufa de trandafiri a] familiei Berger!
- Hm, Pepp s-a strâmbat puţin şi nu a lăsat să i se j vadă bucuria pe faţă.
- Lănţişorul nu este totuşi al tău...
- Ce lănţişor? a întrebat Thomas nesigur.
- Nu mai contează acum. Deci, ceau!
Cu aceste cuvinte, Pepp şi Muck au şi părăsit locuinţa. 1 După ce s-au îndepărtat puţin de strada Bismarck, I Pepp şi-a frecat mâinile.
- Aşa, asta o ştim acum!
- Şi nici măcar nu am minţit. Chiar dacă discuţia a fost mai comică.
- Da, Muck. Dar am fost cam obraznici - dacă ar mai fi fost cineva în locuinţă...
- Dar nu a mai fost nimeni...
Le-au telefonat imediat celorlalţi şi puţin mai târziu erau adunaţi toţi la Uli.
- Deci, ce-aţi aflat? a întrebat Uli agitat.
- El este! Faţa lui Pepp strălucea toată.
- Hm. Dar cu asta, că are astfel de pantofi de sport, se dovedeşte numai faptul că a călcat în tufa de trandafiri. Nimic mai mult! a spus Uli încet. M-am gândit încă o dată la tot.
- Nu se dovedeşte nimic? Urma pantofului lui în faţa garajului din care s-a furat maşina - şi tu spui: nu se dovedeşte nimic?! Lui Muck nu-i venea să creadă. Nu prea îşi ieşea uşor din fire. Dar asta era prea mult...
- Uli a rămas liniştit:
- Da, Muck, asta spun. Dacă a lucrat pentru familia Berger, urma pantofului lui putea să ajungă şi altfel în

tufa de trandafiri.
- Eu... Asta-i prea de tot! Şi Pepp era nervos. Doar nu vrei să spui, că toată munca noastră a fost în zadar?
- Nu - dar nu avem nici o dovadă sigură că are vreo legătură cu furtul maşinii. Uli s-a uitat liniştit la Pepp. Apoi s-a uitat la Meggi. Meggi, ai aflat deja ce făcea Thomas la familia Berger?
- Da, am întrebat-o pe doamna Berger. Thomas a pliat întotdeauna prospecte.
- Nu a întrebat de ce vrei să ştii? Pepp se gândea la propriul lor truc, cu care l-au păcălit pe Thomas.
- Ba da, Pepp. I-am spus că am vrea să ne ocupăm puţin de el - şi atunci mi-a spus.
- Să ne ocupăm de el! Muck a izbucnit în râs. S-ar putea numi şi aşa.
- Da. Faţa lui Meggi era foarte serioasă. Mi-a spus, că ar fi un gest foarte frumos, pentru că este foarte sărac.
- Cum adică, sărac? a întrebat Uli imediat.
- Mi-a povestit şi asta, a continuat Meggi. Tatăl lui a murit acum doi ani în urma unei boli. Acum, mama lui trebuie să muncească din greu ca să aibă din ce să trăiască. Căci mai au încă datorii mari dinainte, a spus doamna Berger.
- De aceea locuiesc în condiţii atât de jalnice, a fost de părere Muck. - Bietul băiat. Acum chiar că îmi pare rău de el.
Dar Meggi nu terminase de relatat.
- Trebuie că în apropiere mai locuieşte şi un unchi al lui Thomas, care este foarte dur cu el.
22
23
- Foarte dur?
- Da, Pepp. Se pare că îl bate foarte tare şi altele de genul ăsta. Thomas lucrează din când în când la unchiul lui, ca să mai câştige ceva bani.
- Ce face acolo? a vrut să ştie Uli.
- Unchiul are o afacere cu maşini şi fier vechi.
- Asta ar putea să se potrivească, Meggi. Fier vechi şi maşini. Cu aceste cuvinte, Uli a revenit la furtul maşinii. Poate că unchiul are şi un mic atelier unde se pot revopsi maşini eccetera.
- Thomas ar trebui supus unui interogatoriu! a spus Pepp.
- Nu ştiu...
- Numai pentru că îţi pare rău de el, Meggi. Dacă este vinovat, trebuie totuşi să plătească pentru fapta lui.
- Da, Muck. Dar...
- Liniştiţi-vă acum. Uli a căzut pe gânduri. Poate ar trebui să se stea de vorbă cu el. Ca să pliezi prospecte nu este într-adevăr nevoie să calci în tufa de trandafiri. Cu aceasta a devenit deci extrem de suspect. Cât de uşor putea să-şi facă rost de cheia de la garaj, ca să facă o dublură. Poate ne va arăta cu adevărat calea la hoţii de maşini.
Muck a rânjit. Acum să se lase totul pe seama poliţiei, dar despre aceasta, Uli nu a spus nici un cuvânt. Entuziasmul pusese în întregime stăpânire pe el.
- Putem să ne ducem mâine după-masă la el şi să-1 interogăm, a spus Pepp.
- Dar dacă mergem toţi, în mod sigur se va speria...
- Cu atât mai bine, Sandra!
- Ne va lăsa oare să intrăm? Muck a zâmbit.
- Şi azi ne-a lăsat înăuntru, Meggi. Chiar dacă nu a observat de la început.
- ...nu a observat de la început?
- L-am împins puţin la o parte...
- Măi, ce neciopliţi sunteţi!
- Da, Meggi, a intervenit acum şi Ridichea. Hai, Pepp şi Muck, a continuat ea energic, povestiţi-ne exact, cum aţi aflat chestia cu pantoful de sport...
Pepp şi Muck au relatat deci tot. Când au terminat, fetele erau îngrozite.
- Acum nu mai am cuvinte: atâta brutalitate, a spus Ridichea.
- Nu mai ai cuvinte? De parcă... a fost răspunsul lui Pepp. Atunci a intervenit Uli.
- Treaba trebuie văzută şi dintr-o altă perspectivă, cred.

- Aşa, din care? Meggi se înroşise toată la faţă. Un băiat mic şi slab, care nu are tată - oricine se poate pune cu el! - Pepp şi Muck nu trebuie să-şi închipuie prea multe...
- Meggi. Vocea lui Uli a sunat înţelegătoare şi liniştitoare. Am putea să ne ducem imediat la poliţie. Lui Thomas nu i-ar merge însă atunci deloc mai bine, decât dacă discutăm noi cu el. în faţa poliţiei i s-ar face mult mai frică. Şi în cazul în care are cu adevărat o legătură cu furtul - atâta timp cât ştim numai *noi,* putem să încercăm să-1 ajutăm cumva pe Thomas. Chiar dacă trebuie, desigur, să anunţăm la poliţie. Poate putem să-1 convingem să se predea singur. Atunci situaţia lui nu ar mai fi chiar atât de gravă.
Meggi 1-a aprobat. Nu-i plăcea toată treaba, dar trebuia să-i dea dreptate lui Uli. Pepp a răsuflat uşurat.
- Deci, mâine după-masă mergem mai întâi Muck şi cu mine la Thomas şi după cinci minute puteţi să veniţi toţi. Şi atunci vom scoate noi ceva de la el...
Când s-au despărţit, Uli s-a uitat grav în ochii lui Meggi.
A - Nu trebuie să-ţi fie frică, nu-i facem nimic. Şi mi-e lrni pare rău de el..'.
- Da, dar totuşi nu-mi place toată treaba asta.

După-masă următoare, toate au decurs după plan. Pepp şi Muck l-au zăpăcit din nou pe Thomas şi când ceilalţi prieteni au sunat puţin mai târziu, Muck 1-a ţinutS pe băiat, în timp ce Pepp a deschis uşa.
- Ce vreţi? a strigat Thomas mânios, când i-a văzutJ pe Uli, Banni şi pe fete.
- Nu striga aşa tare, a spus Muck liniştit. Ţi-am spus **doar** că nu ţi se întâmplă nimic, dacă ne ajuţi puţin. Vrem \ să-ţi facem o surpriză.
- Dă-i drumul, Muck! a spus Uli.grav, după ce aui intrat toţi în locuinţă.
- Mama mea vine în câteva minute şi atunci...
- Nu trebuie să ne minţi, Thomas.
Uli nu se simţea deloc în apele lui. îi era milă de băiat. Stătea complet înspăimântat între Pepp şi Muck, pe o canapea uzată. îi tremurau mâinile. Sper că nu-1 nedreptăţim, s-a gândit Uli, înainte să înceapă să vorbească. S-a gândit exact, ce vroia să spună.
- Thomas, Uli a dat vocii sale un sunet sever, de ce ai spart geamul de la garajul familiei Berger, şi de ce ai răsturnat raftul, şi cine a scos mai înainte Mercedesul din garaj?
Prietenii au văzut că Thomas a înlemnit.
- Unde ai făcut dublura cheii? a continuat Uli. Acum era destul de sigur, că nu-1 nedreptăţeau pe băiat. Era implicat în flirt. El a devenit şi mai palid, ochii lui au început deodată să strălucească umed. Dar apoi s-a stăpânit.
- Ce vreţi de la mine? Nu ştiu nimic!
- Thomas - ştim că ai pus mâna pe cheia de la garajul familiei Berger, apoi tu sau altcineva a făcut o dublură şi mai târziu aţi spart garajul. Cineva a scos Mercedesul din garaj şi ulterior ai răsturnat raftul. Uli era acum sigur că totul a decurs în acest fel. La fiecare afirmaţie, Thomas a tresărit insesizabil. Avem şi o dovadă că ai fost implicat, a continuat Uli. Thomas - vrem numai să te ajutăm. De ce ai facut-o? Şi mai ales, cine a furat maşina?

- Lăsaţi-mă în pace! Nu ştiu - nu ştiu ce vreţi de la mine!
Preţ de o clipă, Uli s-a jucat cu ideea de a-1 sili să răspundă. Dar nu 1-a lăsat inima. Simţea că lui Thomas îi este foarte frică. Frică de ei şi mult mai mult frică de hoţii pe care-i ajutase. Uli a simţit că Thomas are nevoie să fie ajutat, nu silit. De aceea a mai încercat o dată.
- Thomas, îţi promit, că nu spunem nimănui. Nici poliţiei, dacă nu vrei. Deci - cine a fost?
Atunci Thomas a început să plângă. Nu era un plân-set, aşa cum îl cunoşteau prietenii. Era ca o descărcare disperată. în cele din urmă, a urlat:
- Lăsaţi-mă în pace! Haide, plecaţi!
Uli a înghiţit în sec. Apoi s-a ridicat încet.
- Bine, plecăm. Dar dacă ai nevoie de ajutor...
- Plecaţi! Haide, plecaţi!

A durat ceva timp, până când prietenii noştri şi-au revenit după această experienţă.
- Săracul băiat! a murmurat Sandra, după ce au dat colţul de pe strada Bismarck pe o stradă lăturalnică. Uli a dat din cap.
- Ce facem acum? a întrebat Muck.
- Ar trebui să trecem pe la unchiul lui. Poate aflăm acolo mai multe, a răspuns Uli încet.
- Măi! Ce idee!
Pepp era bucuros, că puteau din nou să facă ceva. Ar fi putut acum să se ducă şi simplu la poliţie, dar vroiau mai întâi să afle mai mult. După aceea puteau să se mai gândească...
Pepp, Muck şi Banni s-au dus după-masa următoare la negustorul de maşini vechi. Vroiau să încerce să afle cate ceva despre el. Ca motiv aveau să spună că sunt în căutarea unei piese pentru bicicletă. între timp, Uli, ^e8gi şi Sandra aveau să aştepte în camera lui Uli.
- Să nu vrea pur şi simplu să fie ajutat, asta nu mai înţeleg, a spus Meggi gânditoare.
27
- Eu înţeleg prea bine, a răspuns Uli. Şi şi-a amintit tocmai atunci de o zi anume.
Uli făcea parte deja de câţiva ani dintr-un grup de băieţi creştini. La adunările de grup se jucau diferite jocuri, rezolvau rebusuri şi ascultau povestiri vesele şi captivante. Dar mai ales, auzeau despre Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu. După una din întâlnirile de grup, Uli înţelesese că Isus a murit ca să poarte osânda pentru păcatele noastre. Atunci şi el îndrăznise abia după mai multă chibzuinţă să accepte ajutorul lui Isus. La început şi el ezitase să se roage şi să-L roage pe Isus să-1 ierte. De fapt, de ce? Exista un singur motiv: neîncrederea. Dar între timp, Uli a aflat că se poate avea încredere în Isus.
Prietenii ştiau că Uli vroia să trăiască cu Isus. Uli le povestise tot. Pepp, Muck şi Banni mergeau şi ei împreună cu Uli la adunările de grup, chiar dacă nu erau încă ai lui Isus. Ei amânau încă decizia pentru Isus. însă Meggi şi Sandra nu aveau chef să se ducă la adunările de grup pentru fete. Uli le invitase deja de câteva ori să meargă acolo. Odată au participat la o adunare de grup, dar după aceea nu au mai avut chef să se ducă din nou.
- Nu-i rău acolo. Dar povestirile biblice? Aşa ceva pot să citesc singură din Biblie, dacă mă interesează, spusese Sandra.
Uli simţea acum, că poate aici exista acum din nou o ocazie de a vorbi despre Isus. Ciudat, în rest putea să vorbească despre orice. Dar întotdeauna când era vorba despre Isus, îi lipsea curajul. Dar Uli ştia, că Isus avea să-1 ajute, aşa că a început:
- Ştiţi, atunci când am observat că Isus vrea să mă ajute, nu am vrut nici eu la început să-L las să o facă. Am fost pur şi simplu prea neîncrezător, ce avea să-mi aducă ajutorul Lui. Probabil cu Thomas se întâmplă la fel. îi este frică. Aşa cum mi-a fost şi mie atunci. Şi apoi vroiam să trăiesc fără Dumnezeu, pur şi simplu aşa, fără să-mi pese de El. Dar acum ştiu că se merită. Este un lucru cu adevărat extraordinar, ca Isus să fie mereu cu tine.
- De unde ştii asta? a întrebat Meggi.
- Ştiu simplu, chiar dacă nu pot să explic. Şi în multe situaţii, Isus mă ajută. Chiar şi atunci când nu o face aşa cum mi-am dorit eu, dar tot ştiu că este bine aşa pentru mine.
- Să presupunem - căci *eu* nu cred -, a intervenit Meggi, dar să presupunem, că Isus ar fi murit cu adevărat pentru noi, oamenii, ca Dumnezeu să nu mai trebuiască să ne pedepsească - de ce a făcut-o?
- Pentru că ne iubeşte! Uite, Meggi. Păcatul nostru, tot răul şi murdăria din viaţa noastră, ne desparte de Dumnezeu. Dumnezeu nu poate să stea împreună cu oamenii păcătoşi. De aceea Şi-a pedepsit Fiul pentru ce am făcut noi rău. De aceea nu mai trebuie să ne pedepsească, dacă îi cerem să ne ierte şi dacă vrem să-L ascultăm în toate lucrurile. în Biblie este scris: trebuie să-L primim pe Isus. S-ar putea spune că El trebuie să fie de acum Acela care să ne conducă viaţa.
Ciudat. Meggi părea azi să se intereseze cu adevărat de aceste lucruri. De obicei pusese una, două întrebări Şi apoi tăcuse. Şi Sandra se uita atentă la Uli.
- Dar Uli, cum pot să ştiu, că toate acestea sunt adevărate? Poţi să-mi dovedeşti?
Uli a zâmbit. De câte ori îl pusese vreun prieten această întrebare.

- Meggi - v-am spus deja adesea. Nu pot să-1 demonstrez pe Isus, dar El poate să dovedească singur că este prezent aici şi că trăieşte şi azi. Trebuie numai să vorbeşti cu El, să te rogi şi să-I ceri să înţelegi că te iubeşte.
Meggi şi-a plecat tulburată privirea.
- Avem nevoie de El, Meggi, a continuat Uli. Aşa cum şi Thomas are nevoie de ajutor. - Vrei să ne rugăm acum împreună? Uli îşi simţea inima cum bate. Nu

îndrăznise niciodată să provoace vreun prieten la o] rugăciune comună.
- Te rogi des? a întrebat Sandra deodată.
- Da, în fiecare zi. Dimineaţa, seara şi în timpul zilei, j când mă bucur de ceva, sau sunt trist pentru ceva, saul mi-e frică, sau altceva. M-am rugat deja şi pentru Tho-j mas, să ne lase să-1 ajutăm. Şi de fapt, pentru toată treaba 1 asta cu furtul maşinii. Ce-i drept, nu ştiu dacă am făcut 1 totul corect, dar Isus ştie ce trebuie să facem mai departe. [
Meggi nu răspunsese încă la întrebarea lui Uli despre *l* rugăciune şi Uli nu a îndrăznit să o întrebe încă o dată.] Mult timp, în cameră a domnit tăcere. Uli lovea agitat j cu degetele în tăblia mesei. Se ruga în tăcere şi-L ruga] pe Isus ca prietenii lui să ajungă totuşi să înţeleagă câtăj nevoie aveau de El şi că El vroia să-i ajute. De câte ori] se rugase deja Uli pentru acest lucru şi până azi nu sej întâmplase nimic...
Meggi a ridicat deodată capul.
- Bine, Uli!
O clipă, Uli a trebuit să se gândească ce vroia să| spună. Să fie adevărat?
- Vrei să ne rugăm împreună? a întrebat Uli nesigur.! Ea a dat din cap. Uli şi-a împreunat mâinile şi a închis| ochii.
- Doamne Isuse, îţi mulţumesc că ne iubeşti. Tu ştii] şi faptul că Meggi şi Sandra nu te cunosc încă. Te rog,] arată-le că trăieşti. Amin. Uli şi-a ridicat privirea. Acumf poţi să te rogi tu, Meggi.
- Doamne Isuse,... Meggi căuta cuvintele potrivite-! Dacă trăieşti şi dacă este adevărat ceea ce povesteşte! Uli despre Tine, atunci arată-mi cumva acest lucru, ca| să-1 înţeleg. Amin.
- Pot să mă rog şi eu? a întrebat Sandra deodată. Uli j a dat din cap.
- Doamne Isuse, te... te rog acelaşi lucru. Amin.

5.

Drumuri periculoase

A fost în mod sigur foarte bine că tocmai atunci a sunat soneria şi că Pepp, Muck şi Banni au venit înapoi. Uli şi fetele erau cam tulburaţi. Pentru Sandra şi Meggi, rugăciunea comună era un lucru cu totul nou.
- Măi, ce feţe aveţi, a constatat Pepp vesel.
- Ah - ce-aţi aflat? a încercat Uli să schimbe subiectul, ceea ce i-a şi reuşit.
- O grămadă! a răspuns Banni.
- Da. Şi faţa lui Muck strălucea de bucurie. A mers mai bine decât am crezut.
- Hai, spuneţi tot, a insistat Sandra.
- Deci. Pepp a mai inspirat încă o dată adânc. Ne-am uitat puţin prin vechituri. Unchiul este un tip brutal, o adevărată gorilă. Nu aş vrea să-1 întâlnesc în miez de noapte. Atunci mai este acolo un tip tânăr, un italian. Au o curte plină de maşini şi fier vechi şi un atelier. Am găsit o încăpere în care în mod sigur se revopsesc maşini.
- Da, pereţii erau toţi verzi, a relatat Banii mai departe.
- Acum mai lipseşte numai să fi văzut un Mercedes sau mai bine zis, *Mercedesull* a râs Uli.
- Din păcate, pe asta nu ţi-o putem servi, a răspuns Muck. Dar în rest, am mai aflat o grămadă de alte lucruri. Ne-am învârtit mai mult pe acolo şi am făcut în aşa fel, mcât tot timpul să fie câte unul din noi în apropierea atelierului, în acest fel am reuşit să ascultăm lucruri toarte importante!
- Mă duceţi la exasperare! i-a scăpat Sandrei. Vorbiţi odată!

- Cei doi au vorbit ceva despre o maşină, care a avut pană, a continuat Pepp direct. Au înjurat ca-n codru, **din** cauza penei..., a intervenit Banni. - Pepp 1-a întrerupt, şi a relatat mai departe:
- ...da - şi acum trebuie să ţină maşina ascunsă într-o căsuţă, în pădure. Ciudat, nu?
- Foarte ciudat! a adăugat Banni, şi-a ridicat arătătorul drept în sus şi şi-a strâmbat faţa la renumita formă de banană. Şi încă astă seară vor să ia maşina de acolo. Şi anume... - Muck a făcut o mică pauză -...şi anume după căderea nopţii.
- Hui! Uli a zâmbit. Vizita voastră s-a meritat. Măi, ce treabă!
- Aşa - şi ce facem acum? Faţa lui Pepp strălucea de emoţie.
- Acum punem mâna pe ei!
- Nu, Muck! Acum mergem la poliţie!
- Oh... oh... Faţa lui Banni a început să se strâmbe şi mai tare. Dar nimeni nu i-a dat nici o atenţie. Toţi se uitau la Uli îngroziţi.
- *Ce* vrei să faci? Acum, când devine palpitant? Pepp îşi ieşise din fire. Braţele i-au căzut moi la pământ. Nu se poate... Nu putea fi adevărat...
- Aşa am hotărât, a răspuns Uli liniştit. Când devine periculos, băgăm poliţia pe fir.
Muck a fost primul care a reacţionat. Dacă vroiau să conducă singuri cercetările, atunci Uli trebuia convins. Că au hotărât aşa sau nu - deja numai pe această temă se **puteau** certa. Dar cuvintele dure nu-şi aveau rostul. Trebuia încercat cu şiretenie.
- Da, Uli, ai dreptate. Muck s-a uitat ţintă la el. Dar nici măcar nu ştim dacă este Mercedesul furat. Dacă] ne-am uita astă seară puţin, atunci... Uli a izbucnit îm râs. Nu putea să-1 convingă cu asta. Aşa că şi Muck a \ izbucnit în râs, pentru că s-a simţit descoperit.
- Dar de fapt, Muck are dreptate, a spus Pepp repede.
- Până la urmă mai urmărim nişte oameni nevinovaţi.-
- Ah - voi! Uli a căzut pe gânduri. In mod sigur erau pe o urmă fierbinte. Pe una foarte fierbinte! Şi ca tocmai acum să predea totul pe mâna poliţiei nu-i convenea de fapt nici lui. Aventura îl tenta la fel de mult ca pe toţi ceilalţi. Pur şi simplu, nu putea să reziste...
- Bine. Atunci să mai aşteptăm cu mersul la poliţie. Astă seară îl urmărim pe negustorul de fier vechi până la maşină, constatăm dacă este Mercedesul furat şi dacă da, mergem imediat la poliţie. De acord?
- Am ştiut că eşti cu noi! Faţa lui Pepp radia. Numai, care din noi se duce? Nu putem s-o ştergem toţi. Şi ce le spunem părinţilor?
Să mă furişez pur şi simplu de acasă, nu aş vrea, s-a gândit Uli. Vreau să ascult de părinţi. Dar Muck a şi venit cu o idee:
- Mâine este sâmbătă. Fără şcoală! Aşa că azi putem să ne culcăm mai târziu. Ce spuneţi, dacă Pepp şi cu mine vă invităm astă seară pe toţi la noi - la o mică sărbătoare, înţelegeţi?
- Oh... oh... Banni s-a prins cu mâinile de cap. Noi sărbătorim şi indivizii dispar între timp...
- Banni! Ridichea a inspirat nervoasă. Fratele ei nu înţelegea niciodată destul de repede. Câţiva dintre noi vor sărbători şi ceilalţi pot să plece între timp - nu? Acum a înţeles şi Banni despre ce era vorba.
Prietenii s-au despărţit imediat ca să întrebe acasă, dacă aveau voie să se adune în seara aceea la Pepp şi Muck. A doua zi nu era zi de şcoală, şi până la ora nouă aveau să fie în mod sigur din nou acasă, şi...
In seara aceea stăteau toţi confortabil în camera lui "ᵉPP şi Muck şi ronţăiau grisine.
- Ce bine că ne-a mers figura! şi-a exprimat Muck bucuria. Aşa - şi cine se duce?
- Cel mai bine să tragem la sorţi. Altfel se duc din

nou numai băieţii, a răspuns Ridichea energic. Şi aşa avi făcut. Au scris repede şase bileţele. Patru cu cuvântul „rămân" şi două cu „plec". Apoi au împăturit bileţelele] le-au amestecat şi le-au împărţit. Fiecare şi-a citii bileţelul plin de emoţie. Uli şi Meggi trăseseră bileţelela cu „plec".
- Bine, deci voi doi. Muck era dezamăgit.
- Sper să vă întoarceţi la timp, a spus Ridichea. Şi pej faţa ei se putea citi dezamăgirea. Le-am promis părinţilo| mei că mă întorc la nouă fix acasă.
- Şi eu. Uli a dat din mână. Sper să meargă totul bine.

- Cel mai bine să plecaţi imediat. Şi Pepp era cam! trist. Ce-i drept, are să se întunece abia în vreo doui ore, dar mai bine să ajungeţi acolo mai devreme, ca na cumva să-1 scăpaţi pe unchiul cu fierul vechi.
Uli şi Meggi stăteau tăcuţi în şanţul de la marginea şoselei. La orizont, soarele tocmai apunea şi colora cerul în cele mai frumoase culori. Dar prietenii noştri nu aveaa ochi pentru aceste lucruri. Aveau altceva în cap. DouăJ zeci de metrii mai departe se afla casa unchiului cu fierul vechi, cum îl numise Pepp. O casă albă simplă, cu doui etaje, dar care le captivase acum toată atenţia. Bicicletela lor zăceau lângă ei. Dacă bărbaţii aveau să plece cu oj maşină, Uli şi Meggi vroiau cel puţin să încerce să-1 urmărească. Uli credea că aveau să se ducă într-o pădurq din apropiere. Dacă avea dreptate, atunci aveau să reul şească să-i urmărească.
- Oare cât mai durează? a întrebat Meggi după ufli timp.
- Nu ştiu. Sper să nu fi plecat încă.
- Dar au spus că vor lua maşina la căderea nopţii.
- Da - dar nu se ştie niciodată...
- Uli! Cred că vin, a spus Meggi şi a arătat nervoasa spre casă. în faţa porţii apăruse un bărbat mare, robusa
- Ca o gorilă, a murmurat Uli. Din spatele lui a apărut
34

apoi un bărbat tânăr, mai zvelt. Avea părul negru şi trăsături meridionale.
- Ăla este precis italianul. Hai, Meggi, pregăteşte-te. Precis plecăm curând!
Dar această cerere era de prisos. Meggi apucase deja ghidonul bicicletei şi aştepta numai ca cei doi să o pornească odată la drum.
încă ascunşi în şanţul drumului, Uli şi Meggi au văzut cum s-au îndreptat bărbaţii spre un garaj de lângă casă. Din garaj a ieşit apoi un Renault 4. Italianul a închis uşa de la garaj, apoi cei doi bărbaţi au pornit la drum. Abia au trecut pe lângă Uli şi Meggi, că cei doi prieteni şi-au încălecat bicicletele.
- Ne ţinem de ei, Meggi. Precis nu se duc în pădurea la care m-am gândit eu. Gonesc în direcţia opusă.
Da, R4 rula destul de repede. Deja după câteva minute scăpase de urmărirea lui Uli şi a lui Meggi. Apoi l-au văzut departe, pe şosea, la orizont.
- Nu vom reuşi niciodată! s-a plâns Meggi.
- Ba da - poate. în faţă avem o pantă. Trebuie să pedalăm ca nebunii. Şi aşa au şi făcut. După ce au coborât dealul, au mai apucat să vadă cum R4 cotea la dreapta, departe în faţa lor, la orizont. Ce bine că aici totul era numai câmpie şi şes şi de aceea aveau o perspectivă amplă.
- Vor precis să ajungă la pădurea de acolo, i-a strigat Uli lui Meggi. Ştiu o scurtătură! Poate că reuşim totuşi...
Puţin mai târziu, Uli şi-a îndreptat bicicleta spre un drum de ţară. Meggi 1-a urmat. Trebuia să fie foarte atenţi, căci se părea că drumul era format numai din gropi. Dar goneau cum se putea înainte. Şi nici măcar nu au avut parte de vreun accident. După câteva minute au văzut pădurea deja mai clar înaintea lor. Curând au Putut să recunoască drumul de pădure pe care trebuia să aPară în fiecare clipă R4-ul.
" Huh! Cu adevărat am scurtat drumul cu o bucată
35
bună, a gâfâit Meggi. Sper că nu mai este departe, că nu **mai** pot.
- Pădurea nu este mare, a răspuns Uli cu respiraţia tăiată.
în sfârşit au ajuns la drumul de pădure. S-au oprit puţin să-şi revină. - Oare au trecut deja, Uli?
- Nu cred. - Tu, dacă mergem mai departe poate găsim căsuţa cu Mercedesul. Dacă este maşina furată, o ştergem şi anunţăm imediat poliţia.
Au intrat în pădurea deja întunecoasă. Erau atenţi dacă nu cumva se aude din spate un zgomot de motor. **Atunci** s-ar fi ascuns imediat.
în semiîntunericul pădurii, în dreapta a apărut deodată lângă drum o căsuţă mică, pe jumătate dărăpănată.! Intrarea era închisă precar cu două uşi de lemn vechi, **putrede.** Două bare le împiedicau să se deschidă.
- Poate maşina este înăuntru?! Uli era extrem de agitat. Şi-au aruncat bicicletele în nişte tufe. Din drumj

abia dacă puteau fi observate.
Din câţiva paşi s-au aflat în faţa căsuţei. Uli a îndepărtat o bară, a deschis uşa şi apoi a închis-o în urma lui. Nu a observat că uşa s-a deschis din nou. în căsuţă se **afla** un Mercedes 380 SE cu tavan mobil şi huse din piei | de miel.
- Indivizii au vopsit-o şi au vrut să o ducă de aici. Dar au făcut pană.
- Uite, Uli, până şi capota mai este încă deschisă.
- Da, să văd, dacă pot face ceva, ca să nu mai poată s-o şteargă atât de repede. Uli s-a aplecat asupra motorului. **Dacă** s-ar pricepe numai ceva mai bine la maşini. Care **cablu** sau furtun trebuie rupt, pentru a-i ţine pe hoţi în loc? 1
în timp ce Uli se mai gândea încă, au auzit un zgomot de motor care se apropia tot mai mult.
- Uli! Ho... Uli a dat din mână. Amândoi au sărit la: uşă şi s-au uitat prudent afară. Era prea târziu! R4 se vedea deja. Nu mai puteau să iasă neobservaţi din căsuţa. I
36
- Ce facem acum? a întrebat Meggi disperată.
- Trebuie să ne ascundem!
Dar unde? în căsuţă nu existau ascunzători.
Uli a pus mâna pe uşa de la portbagaj. Nu era încuiată.
- Repede, Meggi!
Nu mai aveau de ales - sau totuşi? Fie se lăsau acum prinşi de escroci, fie se ascundeau în portbagaj - indiferent, ce avea să se întâmple apoi mai târziu... S-au urcat repede şi Uli a tras uşa, fără însă să o închidă. O ţinea cu mâna dreaptă întredeschisă. Dacă s-ar fi închis efectiv, ar fi fost prinşi în capcană. La acest gând, Uli a simţit că i se face rău de la stomac. în întunericul din jurul lor, prietenii noştri au încercat să-şi găsească nişte poziţii cât mai comode. Ce avea să urmeze...?
Au auzit cum a fost deschisă cea de-a doua uşă de lemn.
- Am lăsat o uşă deschisă? a întrebat o voce groasă, puternică. în locul unui răspuns, au auzit că bărbaţii au început să lucreze la Mercedes.
- Bine că nu a găsit nimeni maşina.
- Da, forte bine! Acesta este în mod sigur italianul, s-a gândit Uli.
- Dacă totul merge bine, putem să fim înapoi mâine după-masă. Să vedem de unde putem pune mâna pe următoarea maşină.
- Dar ce să merge prost? Până acum totul mers prima. Ducem maşina la prieteni mei şi luăm bani. Acte sunt şi ele făcute prima.
- In cazul în care am avea de fapt nevoie de ele. Aşa, am terminat.
S-a auzit bufnitura capotei. Uli şi-a încreţit fruntea. La ce „prieteni" s-a referit italianul? Oare aceştia să nu J[le] numai nişte hoţi ocazionali, ci să existe o bandă •ntreagă în spatele lor? Până mâine după-masă vroiau [s]a fie înapoi? Unde aveau de gând să se ducă? Pentru ce [er]a nevoie eventual de acte? Dar înainte să se poată gândi
37
mai departe, Uli a auzit că cei doi bărbaţi au urcat în • maşină şi au pornit motorul.
38

5.
în mâinile hoţilor

Drumul pe care au mers era îngrozitor. Nu este de mirare că prietenii noştri au ajuns mai repede cu bicicletele lor pe scurtătură. Şi deşi Mercedesul rula foarte încet şi efectiv încerca să evite gropile cele mai mari, la una din gropi, uşa portbagajului s-a închis. Acum erau prinşi în capcană.
- Ce facem acum? a şoptit Meggi holbându-se speriată în întuneric.
- Nu ştiu. Deocamdată putem numai să aşteptăm. Uli şi Meggi erau aruncaţi în toate părţile.
- Auu!

- Pst! Mai încet, Meggi. Cei doi nu au voie să observe că suntem aici.
Uli a căzut pe gânduri. Au ajuns din nou într-o situaţie periculoasă. Şi din nou nu era chiar complet nevinovat. S-a rugat încet: Doamne Isuse, te rog, ajută-ne şi iartă-mi tot ce am făcut greşit. îmi pare rău. - Uli era bucuros că Ştia că poate să-i ceară iertare lui Isus. Deşi nu trebuia să fie nici uşuratic cu aceasta. Dar el nu era aşa. îi părea cu adevărat rău că nu a ţinut cont de părerea lui Isus despre planul lor. Pur şi simplu, a mers înainte atunci când şi ceilalţi au fost de acord cu el.
Dar cum aveau să iasă din portbagaj? Acesta a fost următorul lui gând.
- Meggi, a şoptit Uli. Poate se opresc la vreun popas, să facă plinul sau pentru altceva. Atunci batem tare de tot, ca să ne audă cineva. Şi când ne scot afară, le spunem că cei doi sunt hoţi de maşini. Atunci au încurcat-o.
39
- Oare unde se duc? a răspuns Meggi tot şoptit. Sper că nu prea departe. Mâine după-masă vor să fie înapoi a spus unchiul cu fierul vechi.
- Am auzit şi eu asta, Meggi. Să vedem ce surpriză ne pregătesc.
Apoi, Uli şi-a amintit brusc de cuvintele vânzătorului: „Cu un plin se pot face 600 până la 700 de kilometri...", Dar despre aceasta nu i-a spus desigur nimic lui Meggi.
în sfârşit, se părea că au ieşit pe o şosea mai bună. Maşina rula liniştită şi cu viteză constantă. Numai când se lua câte o curbă prietenii trebuia să fie atenţi să nu fie aruncaţi într-un colţ al portbagajului. - Apoi Mercedesul a făcut un viraj mare la dreapta.
- Oare au ajuns pe o autostradă? a întrebat Uli încet. Meggi a dat numai din umeri, chiar dacă Uli nu a putut să vadă gestul din cauza întunericului.
De cât timp erau deja pe drum? Uli s-a uitat la ceas. Avea cifrele fosforescente.
- Rulăm deja de trei ore, a oftat el. în portbagaj era linişte. Din faţă auzeau din când în când voci înăbuşite.
5
- Dacă aş avea o poziţie mai comodă. Mă înţeapă ceva în fund, s-a văitat Meggi.
- Este ceva sub covor?
- Aşa se pare. în orice caz, este orice altceva decât moale. Piciorul stâng mi-a amorţit deja complet.
- Lasă-mă să mă uit. Uli a vrut desigur să spună: să pipăi, căci nu puteau să vadă nimic. Meggi s-a dat puţin la o parte şi Uli a pipăit covorul.
- Ai dreptate, Meggi. Este ceva aici. Se simte ca o geantă diplomat. Dar ca un diplomat mic.
- Nu poţi să o scoţi de acolo? Atunci aş sta ceva mai bine.
- Să încerc.
Covorul nu era fixat pe margini. Uli a ridicat un colţ şi a băgat mâna sub covor. A durat ceva timp, până aş! reuşit să prindă geanta cu degetele. Totul se petrecea în<
40

întuneric şi cei doi trebuia tot timpul să-şi schimbe poziţia. Era mare înghesuială în portbagaj. Dar până la urmă a reuşit. Uli a îndreptat din nou covorul.
- Aşa, am scos diplomatul. Acum poţi să stai mai comod.
- Ce-o fi înăuntru? a vrut să ştie Meggi. Uli a deschis diplomatul şi a pipăit înăuntru.
- Se pare că sunt numai foi.
- Uite. Am o lanternă mică la curea, şi-a amintit brusc
Meggi.
- De ce n-ai spus mai devreme?
- Am uitat de ea. Era o lanternă mică, care se poate agăţa şi la breloc. Nu lumina grozav, dar totuşi suficient ca să se poată vedea ce fel de hârtii se aflau în diplomat.
- Seamănă cu nişte planuri de construcţie pentru o maşină, a şoptit Uli.
- Diplomatul este în mod sigur al domnului Berger. De ce o fi pus-o sub covor?
- Nici eu nu ştiu. Uli a căzut pe gânduri. Planurile aruncau o lumină cu totul nouă asupra cercetărilor lor. Se putea oare ca aceste planuri să fie foarte valoroase? Poate de aceea recompensa atât de mare! Uli a dat

din cap. în orice caz, trebuia să ia diplomatul cu ei când aveau să fugă. Dar cum să scape? Până acum, Mercedesul nu făcuse nici o oprire.
Tocmai când Uli se gândea la acest lucru, maşina a încetinit.
- Uli, cred...
- Pst - trebuie să ascultăm, poate reuşim să auzim ceva.
Au oprit. Unde erau oare? La o staţie de benzină -sau la un popas? Se părea că unul din bărbaţi a coborât; au auzit o portieră închizându-se. Să încerce pur şi simplu să strige? Dar dacă erau într-o parcare pustie - era noapte "> erau pierduţi. Şi-au ciulit urechile plini de curiozitate. se auzeau voci şoptite, zgomote mici; lui Uli i s-a părut
41
că se făcea plinul la benzină - dar nu era foarte sigur.
- Aşa, puteţi să plătiţi înăuntru! Acum ştiau.
- Haide, Meggi, batem şi strigăm! Au bătut ca nebunii în tablă şi au strigat cât au putut de tare: Alo! Alo!
- Ce mai e şi asta? au auzit încet de afară.
- Ah... un... un câine avem în portbagaj, a răspuns italianul nervos.
- Un câine?! Se aude cam ciudat.
Dar unchiul cu fierul vechi a reacţionat mai rapid. Fără să mai aştepte, a pornit motorul, a băgat în viteză şi a apăsat pe acceleraţie. Pe geamul deschis a mai strigat:
- Mergem mai încolo. Probabil că trebuie să ducem câinele să se uşureze.
- Prea târziu. Uli şi-a strâns pumnii. Cum a putut omul de la benzinărie să fie atât de prost şi să creadă povestea cu câinele. Uli nu putea să ştie că omul se dusese deja la maşina următoare când au început ei cu gălăgia. în plus, era mai în vârstă şi nu mai auzea bine, altfel ar fi trebuit să-i înţeleagă. Oricum, toată treaba i s-a părut cam ciudată, dar la urma urmei, ce-1 interesa pe el?
Maşina a oprit curând.
- Ce urmează acum? a întrebat Meggi cu voce pierită.
- Trebuie să încercăm să sărim imediat afară. Cum - nici Uli nu ştia exact cum. Uşa de la portbagaj s-a deschis încet. Lumina unei lanterne 1-a luminat direct pe Uli. Uli a închis ochii orbit. Meggi zăcea înfricoşată într-un colţ.
- De unde aţi mai apărut şi voi?
- Ce mai întâmplat? au auzit de la o oarecare depăr tare.
- Avem cu adevărat un căţel cu noi. Chiar doi!
- Ceee? De unde vin ei aşa brusc?
Acum s-a uitat şi italianul în portbagaj. Uli şi-a întors faţa într-o parte şi putea acum să vadă din nou. Trebuia să încerce. Şi-a ridicat brusc mâinile în sus şi uşa de la portbagaj s-a deschis de tot. Apoi a încercat să sară afară.
42
Dar bărbaţii au fost mai rapizi. Negustorul de fier vechi 1-a prins pe Uli de umăr şi 1-a apăsat înapoi. Uşa de la portbagaj a fost închisă înainte ca Uli sau Meggi să poată ţipa. Bărbaţii au sărit imediat înapoi în maşină şi au demarat. Dar nu trebuia să se teamă. în parcarea din noapte nu-i observase nimeni. Opriseră maşina într-un colţ mai întunecat al parcării.
- Măi, ce chestie! Uli era supărat pe sine. De ce nu ţipase tare, cât timp portbagajul fusese deschis? Ar fi avut mai mult sens, decât să încerce să-i ia pe bărbaţi prin surprindere.
- Ce facem acum? a întrebat Meggi, ceea ce 1-a enervat şi mai mult pe Uli.
- Nici eu nu ştiu! Din faţă se auzeau din nou voci înăbuşite, dar deşi se vorbea mai tare ca înainte, nu puteau recunoaşte decât frânturi de cuvinte, care nu prea aveau nici un sens.
După aproximativ un sfert de oră, maşina a încetinit din nou.
- în mod sigur opresc acum într-o parcare unde nu este nici ţipenie de om, a spus Uli. Meggi se holba înspăimântată la întuneric. Deodată şi-a amintit discuţia avută cu Uli în ziua precedentă. Se rugaseră împreună, Oare puteau să facă şi acum acest lucru? Doamne Isuse, ajută-ne! - A fost mai mult un gând decât o rugăciune -dar Meggi a luat gândul foarte în serios.
Maşina s-a oprit. în faţă au fost deschise uşile, apoi au fost închise din nou.

- Deschidem acum portbagajul, au auzit de afară, să nu faceţi vreo prostie!
Uşa de la portbagaj s-a deschis încet. Afară totul era cufundat în beznă. în mod sigur în parcare nu mai era nici o altă maşină. Nu avea nici un sens să ţipe. Poate trebuie să coborâm şi găsim atunci o posibilitate să fugim, s-a gândit Uli repede. Era surprins, cât putea să fie de liniştit. Uli ştia că în ciuda tuturor lucrurilor, Isus era cu el.

43

- Aşa, acum ieşiţi afară. Dar pe rând. în lumina lanternei, Uli a ieşit din portbagaj. Picioarele îi erau înţepenite după şederea lungă într-o poziţie incomodă.
- Ah, mai sunt încă o fată în portbagaj, a spus italianul, când a descoperit-o pe Meggi.
- Cum te cheamă? 1-a întrebat unchiul cu fierul vechi pe Uli.
-Uli.
- Şi cum aţi ajuns în portbagaj?
- Noi... tocmai eram în căsuţa de lemn şi apoi ne-am ascuns în portbagaj, s-a bâlbâit Uli.
- Şi ce-aţi căutat în pădure? Ce-aţi căutat în căsuţă?
- Am mers cu bicicletele în pădure şi...
- Şi de ce tu te-ai ascuns?
- Aţi fi putut pleca pur şi simplu, a adăugat negustorul de fier vechi.
- Ne-a... ne-a fost frică...
Abia acum şi-a dat Uli seama că şi aceasta ar fi putut fi o soluţie: să fi ieşit simplu din căsuţă şi să fi plecat. Şi dacă bărbaţii i-ar fi întrebat ce caută acolo - tocmai au trecut pe acolo. Nici măcar nu ar fi trebuit să mintă. Probabil aşa ar fi scăpat mai uşor.
Cei doi hoţi de maşini au observat deja că Uli ascunde ceva. Unchiul cu fierul vechi 1-a prins brusc de braţ.
- Aşa, Uli - sau cum te cheamă. Acum spune imediat ce-aţi căutat în pădure sau îţi rup oasele!
Asta a fost prea mult pentru Meggi, care până acum a privit totul în tăcere.
- Ştim că aţi furat maşina, a strigat ea din portbagaj. Şi prietenii noştri vor pune curând poliţia pe urmele voastre.
Uli a albit.
- Taci, Meggi! i-a strigat fetei.
- Spui mai departe, fetiţă, a spus italianul. Eşti vorbăreaţă decât prieten. Când Meggi a ezitat, a mai adăugat: Tu sigur nu vrei noi rupem oase la prieten - nu?

44

- Nu..., s-a bâlbâit Meggi. Şi înfricoşată le-a povestit pe scurt toată povestea.
Cei doi bărbaţi au rămas mai întâi muţi de uimire. De necrezut. Copiii îi urmăriseră de atâta timp, fără ca ei să observe ceva.
- Ce acum facem?
- Gura! Nu mai pune atâtea întrebări! Unchiul cu fierul vechi 1-a împins pe Uli înapoi în portbagaj. Gata, urcă, dar repede!
Puţin mai târziu, Uli s-a aflat din nou în portbagaj în întuneric. Meggi plângea încet. Maşina a demarat în trombă.
- Uli... îmi pare rău... Am vrut numai..., s-a plâns Meggi.
- în regulă, a încercat s-o liniştească Uli. Cel puţin acum se simt în pericol.
- Şi ce fac ăştia acum cu noi? Meggi şi-a trecut palma peste faţă. îi era foarte frică.
- Muck şi ceilalţi au observat deja în mod sigur că ceva nu este în ordine, a gândit Uli cu voce tare. Poate

că au anunţat chiar deja poliţia. Escrocii nu vor ajunge prea departe, mă gândesc.
Au rămas tăcuţi unul lângă altul. Ce avea să se întâmple acum? Maşina a încetinit din nou. A oprit. Bărbaţii au coborât din nou. Uşa de la portbagaj a fost deschisă.
- Aşa. Ascultaţi-mă bine! Faţa unchiului cu fierul vechi era roşie de mânie. Fata vine în faţă cu noi. Şi tu-ţi ţii gura! Clar, băiete? Altfel, prietena ta va păţi ceva!
Uli a albit. Ce vroiau să facă escrocii?
- Nu! a strigat Meggi. Nu vreau.
- Haide, vine!
Au pus mâna brutal pe ea şi au tras-o afară. Apoi italianul a închis portbagajul. Uli a mai auzit-o pe Meggi ^Pând, apoi s-a făcut linişte. Puţin mai târziu, maşina a Pornit din nou la drum. Ce aveau de gând escrocii?

Puţin mai târziu au oprit din nou, Uli a auzit voci şi au şi plecat mai departe.

6.
Fuga
Uli s-a uitat disperat la ceas. Din nou trecuseră două ore. Maşina a încetinit şi a oprit. De afară s-au auzit din nou voci. Uli nu a îndrăznit să facă nici cel mai mic zgomot. Câteva minute mai târziu au plecat mai departe. Puţin timp mai târziu au oprit din nou. Dar numai o clipă, apoi au pornit mai departe. Dar după numai zece minute, Mercedesul a oprit din nou. Uli i-a auzit pe bărbaţi coborând din maşină. Apoi uşa de la portbagaj a fost deschisă.
- Aşa, fetiţă. Acum iar poţi la prietenul tău. Voi fost frumos cuminte. Dar vai de voi, dacă nu şi mai departe sunteţi cuminţi! Meggi a urcat lângă Uli şi uşa portbagajului a fost închisă.
- Ce-au făcut cu tine? a întrebat-o Uli imediat. Dar Meggi nu a putut să-i răspundă la început. Plângea numai în tăcere. Uli a încercat să o mângâie.
- Haide, Meggi, acum nu mai eşti singură cu indivizii ăia. Ce s-a întâmplat? a spus Uli blând.
- A - a trebuit să mă culc pe jos, în faţa banchetei din spate şi - m-au acoperit cu o pătură, a şoptit Meggi.
-Şi?
- Şi mi-au spus să nu mişc, altfel o păţesc. Şi apoi...
i a izbucnit din nou în plâns.
- Ce-au făcut?
-... au oprit la graniţe şi pe mine nu m-a văzut nimeni!
- La care graniţe - Meggi, haide, spune!
- O dată au vrut să vadă paşapoartele elveţienii şi ªcum suntem în Italia.

Uli a înţeles acum disperarea lui Meggi. Cum să mai plece de aici? Chiar dacă avea să le reuşească să se facă remarcaţi? Nimeni nu avea să-i înţeleagă. Bărbaţii puteau să povestească orice, dacă i-ar fi văzut cineva. Şi pe Uli 1-a apucat disperarea. Dacă nu ar fi fost Meggi acolo, ar fi plâns şi el precis. Dar aşa, s-a stăpânit şi a încercat să o liniştească.
- Găsim noi o soluţie, Meggi. Totul va fi bine...
- De ce nu ne ajută Isus? a spus Meggi.
- Haide, Meggi. Să ne rugăm împreună. Precis are să ne ajute. Uli a început: Doamne Isuse. Tu ştii în ce situaţie ne aflăm noi acum. Nu vedem nici o scăpare. Te I rugăm, ajută-ne. Amin. Uli ştia că Dumnezeu poate săi aibă şi alte planuri decât ale lor. Dar Uli nu ştia cum să ■■ o facă şi pe Meggi să înţeleagă acest lucru. De aceea nu ■ i-a spus nimic.
- Da, Doamne Isuse, ajută-ne! a şoptit Meggi. Apoi au tăcut amândoi.
Treptat, Meggi s-a mai liniştit. Şi-a şters lacrimile. Şi Uli a început să gândească mai clar. Chiar nu exista nici o scăpare? Atunci i-a venit o idee: oare nu se putea deschide portbagajul dinăuntru? Uli s-a împins în spate şi a început să pipăie tot. Un plastic. Dacă trăgea de el, putea să-1 îndepărteze.
- Ce faci acolo? a întrebat Meggi.
- Poate reuşesc să ajung la încuietoare.

Puţin mai târziu, Uli a reuşit să ajungă la încuietoarea portbagajului. Spera ca hoţii să nu-1 fi încuiat cu cheia. - Atunci în mod sigur nu exista nici o scăpare. Cu ajutorul minilanternei lui Meggi, Uli a căutat trusa de scule. Şi într-adevăr! A găsit o trusă, a scos o şurubelniţă şi a început să meşterească la broască. Cu stânga ţinea de uşă. Nu avea voie să se deschidă brusc, căci şansa ar fi fost pierdută. Bărbaţii ar fi observat.
Şi a mers! Când Uli a apăsat pe o bucată de metal, simţit că uşa s-a ridicat puţin.
- Măi, Meggi! a şoptit agitat.
- Ce-i?
Uli a închis repede uşa.
- Putem să deschidem pe dinăuntru.
- Şi la ce ne foloseşte? Vrei să te arunci pe şosea din mers?
- Nuu - dar când opresc din nou, poate are să existe totuşi o ocazie să o ştergem. Meggi nu mai avea nici o speranţă. Dar Uli a încurajat-o. Haide, Meggi. L-am rugat pe Isus să ne ajute şi acum trebuie să ne încredem că are să ne ajute. De îndată ce au să încetinească sau chiar să oprească, trebuie să fim gata amândoi - clar?
Curajul lui Uli era molipsitor. Şi Meggi şi-a recăpătat speranţa. Dacă au să fie liberi, aveau să şi reuşească cumva să se întoarcă acasă. Şi ceea ce era deosebit de important pentru Meggi - acum nu mai era singură. Uli era cu ea. Când fusese în faţă, cu bărbaţii, atunci a observat ce groaznic este să fii singur. Aşa se simţea cel puţin ceva mai ocrotită. Chiar dacă ştia că Uli nu putea să facă prea mult, dacă bărbaţii ar fi vrut să o ia din nou. - In ascuns, îl admira pe Uli. Nu era un băiat deosebit de puternic, dar Meggi a observat cât era de liniştit. Să fie oare credinţa în Isus care îl face atât de liniştit şi de curajos? Meggi se gândea să-1 întrebe acest lucru, când maşina a încetinit.
- Meggi, fii atentă! Vocea lui Uli abia se auzea. Pot să mă bazez pe tine, nu-i aşa?
- Da! a spus Meggi încet, dar sigur.
- Şi încă ceva. Chiar dacă pun mâna pe mine, să fugi Şi să te duci după ajutor, clar?
- Da... pe Meggi au trecut-o fiorii. Şi dacă o prindeau Pe ea şi Uli scăpa? Atunci era singură în mâinile...
De Parcă Uli i-ar fi citit gândurile, i-a şoptit:
- Nu trebuie să-ţi fie frică, nu te las singură. Dar nu ai voie să mă aştepţi, clar?
- Da, a venit acum răspunsul mai apăsat.

Mercedesul a oprit. Uli şi Meggi i-au auzit pe bărbaţi coborând din maşină. Aveau să deschidă din nou portbagajul şi să se uite ce fac - sau ce aveau acum de gând? Deodată s-a auzit un ciocănit puternic în tablă. Uli şi. Meggi s-au speriat.
- Nu faceţi nici un zgomot, altfel o păţiţi! Apoi nu s-a mai auzit nimic.
Uli şi-a ţinut răsuflarea - apoi a apăsat cu şurubelniţa pe încuietoare. Prudent, a ridicat puţin uşa. Prin crăpătură se vedea o lumină slabă. Trebuia să încerce!
Uli a lăsat uşa de la portbagaj să sară sus şi a ieşit din portbagaj.
- Repede, Meggi, a şoptit Uli, uitându-se în jur. Nu sunt aici! Imediat a ieşit şi Meggi din portbagaj. Uli a închis apoi uşa la loc. Fără să spună o vorbă a prins-o pe **Meggi** de mână şi a alergat cu ea spre tufişurile din apropiere. Acolo s-au ascuns.
Abia acum au avut timp să se uite mai bine în jur. Era noapte şi erau la un popas. Poate că bărbaţii s-au'j dus la toaletă sau să mănânce.
- Ce prostie din partea lor, să ne lase singuri în maşină, a murmurat Uli. Se simt foarte siguri. Dar Meggi se gândea deja la pasul următor.
- Cum ne întoarcem acum acasă?
- Reuşim noi cumva... a răspuns Uli. Avea deodată sentimentul că au uitat ceva.
- Am uitat diplomatul! aproape că a strigat Uli. Vai de noi! - Rămâi aici, Meggi, mă duc să-1 iau. Cine ştie dacă se va mai găsi maşina mai târziu. Şi cred că planurile au fost motivul pentru recompensa mare.
- Dar ai grijă, Uli!
- Fii fără grijă...

Uli a ieşit repede din ascunzătoarea lor şi a alergat la Mercedes. Cu ochii a cercetat înfricoşat parcarea. Nu se vedea nici un om. A ajuns la maşină şi a deschis portbagajul. A băgat mâna, a apucat - portbagajul era deja din

nou închis şi Uli s-a întors. în clipa aceea, de după o maşină parcată, la o distanţă de vreo zece metrii au apărut cei doi bărbaţi. Meggi i-a observat imediat.

- Nu! a ţipat ea încet şi şi-a apăsat imediat palma peste gură.

Uli a fugit aplecat la o altă maşină parcată. Acolo s-a pus jos şi a aşteptat. L-au observat oare? Dar bărbaţii erau mult prea siguri de ei. Discutau veseli şi italianul a lovit din nou în tabla din spate şi a spus ceva ce Uli nu a putut să înţeleagă. Apoi au urcat şi au plecat.

Uli a alergat imediat la Meggi, care tocmai ieşea dintre tufe.

- A mers încă o dată bine! 1-a întâmpinat ea.

- Da, a spus Uli scurt. Haide! Vino! Trebuie să găsim ajutor! Nesiguri s-au îndreptat spre staţia de benzină a popasului. Cum aveau să se facă înţeleşi? Dar acum nu mai erau în pericol. Trebuia să comunice, cumva. Uli ţinea diplomatul strâns, în mâna dreaptă.

Au intrat în benzinărie.

- Ah, bună seara! a spus Uli când 1-a văzut pe vânzător în spatele tejghelei. Bărbatul le-a zâmbit şi a făcut ochii mari. Avem nevoie de ajutor! a încercat Uli mai departe.

Bărbatul le-a răspuns ceva în italiană. - Uli a încercat altfel.

- Noi din Germania. înţelegeţi? Din nou au primit un răspuns în italiană.

- Avem nevoie de ajutor! Poliţia!

- Poliţia? a spus bărbatul rar.

- Da - da - poliţia! Uli a dat din cap agitat. Bărbatul a dat din cap şi s-a dus în camera alăturată.

Uli şi Meggi l-au auzit formând un număr de telefon şi apoi i-au auzit din nou vocea liniştită. Desigur, nu înţelegeau nimic, dar îşi imaginau ce îi povestea poliţistului. Puţin mai târziu, bărbatul a venit zâmbind înapoi.

- Poliţia! A dat din cap.

- Mulţumim frumos - înţelegem.

Uli a respirat uşurat.

A trecut destul de mult până a apărut poliţia şi i-a dus la un post. Şi apoi a mai durat la fel de mult până a venit un translator. Uli şi Meggi au putut în sfârşit să se **facă** înţeleşi. Uli memorase numărul maşinii şi le-a dat poliţiştilor acest număr. I-au aruncat priviri recunoscătoare.

Translatorul s-a dus apoi într-o cameră alăturată. Puţin mai târziu s-a întors înapoi.

- Du-te la telefon, i-a spus lui Uli.

Când Uli a spus „Alo" în receptor, mare i-a fost surpriza să-şi audă tatăl.

- Măi, băiete, ce ai mai făcut de data asta?! Ne-am făcut atâtea grijuri. Am fost deja chiar şi la poliţie! Sunteţi bine?

- Da, tată. Uli se bucura nespus de mult la gândul că va fi curând din nou acasă. Dar cum ajungem din nou acasă?

- Cel mai mult mi-ar place să vin eu să vă iau. Dar durează prea mult. Bărbatul, care vă traduce şi cu care am vorbit la telefon, vă va duce la gară şi vă va urca într-un tren. Dar ascultă bine la mine, fiule - lăsaţi-vă de prostii!

- Bine, tată - dar cum trecem la graniţă? Nu avem paşapoarte.

- Tot translatorul rezolvă şi formalităţile vamale. Cu trenul mergeţi până la Miinchen. Dar fără prostii!

- Nu, taţi. Poţi să te bazezi pe mine.

- Am observat asta deja! Vreau să mai vorbesc o dată cu translatorul vostru. Ceau.

- Ceau, taţi.

în sfârşit erau în tren. Li s-a dat mâncare şi sucuri şi translatorul le-a dat o scrisoare în limba italiană.

Acolo scria tot ce trebuie, ca să poată trece cu bine de graniţă. Deodată s-au simţit extrem de obosiţi. în acelaşi timp însă, nervii le erau prea încordaţi ca să poată dormi.
52
Şedeau într-un compartiment gol şi se uitau pe geam la zorii dimineţii.
- Uli, sunt atât de bucuroasă că suntem în drum spre casă. Meggi a căscat. Am vrut întotdeauna să vizitez Italia, dar nu aşa. Uli a izbucnit în râs.
- Da, şi eu mi-am imaginat altfel o asemenea călătorie.
Deodată, Meggi 1-a privit pe Uli foarte serios în faţă.
- Cred că ai dreptate, Uli.
- Ce vrei să spui?
- Mă refer la Isus. Când am aşteptat poliţia şi apoi translatorul, m-am rugat. Ştiu acum că am nevoie de El. Şi cred că acum este şi cu mine. Numai că nu sunt sigură dacă am făcut totul corect.
- Mă bucur mult! Ce te-ai rugat?
- Am spus: Doamne Isuse, acum ştiu că am nevoie de tine. Te rog, iartă-mă pentru tot ce am făcut rău şi că nu am vrut să ştiu mult timp nimic despre Tine. De azi înainte vreau să fiu a ta. Te rog, ajută-mă.
Uli a dat vesel din cap.
- Isus a auzit rugăciunea ta, precis.
- Adevărat, adică, este suficient atât?
- Na, păi nu ai spus asta numai aşa, ci ai fost sinceră, nu-i aşa?
- Da, sigur că da! Acum am înţeles efectiv că fără Isus sunt pierdută. Şi vreau cu adevărat să fiu a Lui, adică nu numai să mă duc la orele de religie şi de formă.
- Clar, Meggi. Dacă vrei să fii a Lui şi dacă i-ai spus-o, atunci eşti acum a Lui, nu trebuie să auzi o voce din cer sau altceva de genul ăsta. Haide, să ne rugăm imediat încă o dată şi să-I mulţumim lui Isus, că putem să fim ai Lui.
Şi s-au rugat împreună. Abia acum a fost Meggi absolut sigură că este a lui Isus. După ce au spus „Amin", Meggi a continuat imediat:
- Tu, Uli, cred că acum înţeleg şi de ce sunt atât de
53
importante pentru tine adunările de grup. Este adevărat, avem nevoie de alţii care să ne ajute. Asta am înţeles cu adevărat când... Meggi şi-a căutat cuvinte potrivite. ...când - am observat pur şi simplu cât a fost de bine când ai fost cu mine şi nu am fost singură.
- Da, Meggi. Şi aşa putem să fim împreună şi cu alţii, care să ne ajute în viaţa de credinţă.
Meggi 1-a aprobat.
54
7.
Cecul
- Gara Munchen! s-a auzit din difuzoare. Uli şi Meggi au coborât frânţi de oboseală din tren. în timpul călătoriei au adormit ce-i drept puţin, dar nu a fost desigur un somn ca cel din patul de acasă.
-Uli!
- Mechthild! Părinţii lui Uli şi ai lui Meggi se aflau pe peron şi au alergat înaintea lor. Mai întâi, cei doi a trebuit să îndure câteva reproşuri şi în final, tatăl lui Uli a spus:
- Vorbim acasă încă o dată despre toată afacerea asta. Apoi i-au înghesuit în maşină. Cu Uli şi Meggi erau acum şase persoane. Pe drumul spre casă, prietenii noştri a trebuit să povestească tot. Părinţii nu puteau decât să dea din când în când din cap.
Şi ce credeţi că s-a întâmplat când Uli şi Meggi s-au întâlnit cu ceilalţi prieteni? Depoziţiile prietenilor noştri au clarificat ultimele întrebări ale poliţiei. Erau de mult pe urmele hoţilor. Infractorii - era o bandă întreagă în Germania şi Italia - au putut fi acum arestaţi. Şi când Uli i-a înmânat domnului Berger micul diplomat, acesta a rămas mut de bucurie. Uli avusese dreptate. Planurile erau foarte valoroase. Erau planurile pentru o maşină, cu care domnul Berger putea să câştige mulţi bani. Şi nu existau copii. Domnul

Berger distrusese toate celelalte schiţe, ca să nu ajungă în mâinile cui nu trebuie. De aceea şi recompensa mare. Dacă planurile ar fi fost folosite de altcineva, domnul Berger ar fi trebuit mai întâi să demonstreze că aceasta era maşina lui.

55

Uli, Meggi şi prietenii au primit partea mare a recompensei. Dar ei ştiau deja ce să facă cu banii. într-o duminică s-au întâlnit cu tatăl lui Uli acasă la Pepp şi s-au dus apoi împreună pe strada Bismarck la numărul 54. Acolo au sunat la Thomas. A deschis mama lui. S-a uitat bănuitoare la vizitatori. Şi Thomas fusese interogat de poliţie. Dar s-a dovedit că fusese silit de unchiul lui să se implice în furt.

- Am dori să vorbim cu Thomas, a spus Uli.

- Thomas! a strigat mama lui în locuinţă. Băiatul firav a venit încet şi şovăind la uşă. Ce mai vroiau iar de la el fetele şi băieţii ăştia?

- Thomas, vrem în primul rând să ne scuzăm că atunci - te-am cam băgat la colţ. Şi - vrem să-ţi dăm asta. Precis aveţi nevoie. Cu aceasta, Uli i-a dat un plic.

- Dar aveţi grijă! Este foarte valoros, a adăugat Banni repede.

Thomas a deschis încet plicul. Mama lui se oprise lângă el şi se uita peste umărul lui. Prietenii noştri au crezut că lui Thomas şi mamei lui aveau să le sară ochii din orbite. Thomas ţinea în mână un cec.

- Ajunge pentru datorii? a întrebat Uli încet. Thomas a dat numai din cap, căci nu reuşea să scoată nici un cuvânt.

- Nu putem să primim, a spus mama lui.

- Ba da, a spus Uli sigur pe el, Thomas a fost silit să se implice. Prin el am ajuns mai târziu la urma fierbinte. Chiar dacă el n-a ştiut asta. Şi acum vrem să-1 ajutăm pe el şi pe dumneavoastră.

Când a mai intervenit apoi şi tatăl lui Uli, care venise cu ei - pentru orice eventualitate -, femeia a acceptat banii.

Acum, mama lui Thomas putea să-şi plătească datoriile şi restul a fost suficient ca să se mute într-o locuinţă frumoasă. Ce-i drept, a trebuit să continue să muncească, dar nu mai era nevoită să facă atâtea ore suplimentare.

56

Şi Thomas? Putea fi văzut acum tot timpul în compania prietenilor noştri. Ajunsese şi el la concluzia că avem nevoie unii de alţii. Aşa cum înţelesese şi Meggi acest lucru. Ea mergea acum regulat la adunările de grup, ca să înveţe mai multe despre Isus şi să fie împreună cu alţi copii care erau ai lui Isus. ' Şi Uli?

- Nu mai fac niciodată aşa ceva! a murmurat Uli. Dar nu era chiar foarte sigur, dacă urma să se şi ţină de cuvânt...

57

Toate aventurile cu şi de Andreas Schwantge

Cel mai dificil caz al lui Uli

Unei profesoare de muzică îi sunt furate mai multe mobile antice valoroase şi aparate electrocasnice. Un caz dificil!!!

Uli în pericol de moarte

în timpul căutării unor infractori, Uli şi prietenii lui sunt răpiţi. Ei ajung în pericol de moarte... *Uli şi pârjolul roşu*

în căutarea unui incendiator, Uli şi Marion ajung să fie implicaţi într-o palpitantă urmărire nocturnă. *Podul morţii/Un martor ştie prea multe* Două istorii captivante despre "comisarul Uli" într-un singur volum. *în*

primejdie de moarte
Să înnoptezi pe o insulă? Aşa ceva poate să-i treacă prin cap numai lui Frieder. O decizie gravă...
Şantajistul enigmatic
Bicicletele din faţa şcolii sunt defectate. Evenimentele se precipită, începe o vânătoare disperată pe viaţă şi moarte.
Printre negustorii de sclavi
Ţipete!!! Negustorii de sclavi atacă satul! Puţin timp mai târziu, Kibi se află pe un vapor cu sclavi în drum spre America. *Misterul cetăţii şoimilor*
Peter şi Klaus cercetează un tunel enigmatic. însă deodată bolta se prăbuşeşte în spatele lor! *Vânătoare nemiloasă*
1527: Ţăranul Sancez îl tratează pe tânărul Pedro atât de brutal, încât acesta se hotărăşte să fugă. Pe drum face cunoştinţă cu creştinul Fernandez, care rămâne un prieten loial chiar şi în situaţiile fierbinţi.

L